

Τὸ κείμενο ποῦ ἀκολουθεῖ εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ (†) «Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Κυπριανὸς καὶ Ἰουστῖνα καὶ τὸ Μοναστήρι τους στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς» (Ἔκδοσις Ἰ. Μ. Ἁγ. Κυπριανοῦ, Φυλὴ 2007).

Γ'.

**Τὸ Μοναστήρι
στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς**

*Τὰ πρῶτα βήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. 1961.
Ὁ Κτήτωρ, ὡς λαϊκὸς (Δημήτριος Κουτσούμπας).*

Γ'

Τὸ Μοναστήρι στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς

1. Ἰδρυσις

Ἡ Ἱερὰ Ἀνδρῶα Κοινοβιακὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ιδρύθηκε, μετὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, τὸ ἔτος 1961 στὴν Φυλὴ (πρῶην Χασιά) Ἀττικῆς, περίπου εἴκοσι χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στοὺς νοτιοδυτικούς πρόποδες τῆς Πάρνηθος.

Τὸ ἔτος αὐτό, λαϊκὸς ἀκόμη 26 ἐτῶν, μετὴν εὐλογία τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρὸς ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου Ζερβάκου (†1980), ὁ ὁποῖος διετέλεσε Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζωο-

δόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας Πάρου καὶ εἶναι ἓνας σύγχρονος Ἅγιος καὶ Θαυματουργός, ἀναζητοῦσα ἓναν κατάλληλο τόπο, γιὰ νὰ κτίσω ἓνα ἐκκλησάκι καὶ ἓνα κελλάκι, ὅπου νὰ ἀφιερῶ στὸν Κύριόν μας, ἐκπληρώνοντας ἔτσι παλαιὸ τάμα μου στὸν Ἅγιο Κυπριανό.

Ὅταν ἔφθασα στὸν ξερότοπο ποὺ εὐρίσκειται τώρα ἡ Ἱερὰ Μονή μας, στὴν θέσι Βραχορουμάνι Φυλῆς, παραδόξως, ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε, τὸ ὁποῖο νὰ ἐλκύη κάποιον γιὰ ἐγκατάστασι, ἐκαρφώθησαν τὰ πόδια μου στὴν γῆ καὶ ἐπλημμύρισα ἀπὸ ψυχικὴ γαλήνη καὶ οὐράνια ἀγαλλίασι!...

Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς αὐτὸ σήμερα ὑπάρχει ἓνα ὠραῖο μαρμάρينو Προσκυνητᾶρι, ὅπου καίει ἀκοίμητο κανδήλι, ἀφιερωμένο στὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«ᾠδε ἐπεφάνη ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ
περὶ τῆς Μονῆς ταύτης».

Αὐτὸ βεβαίως ἦταν μία φανερὰ ἔκφρασις τοῦ θείου θελήματος, γιὰ νὰ παραμείνω ἐκεῖ, πᾶγμα ποὺ ἐπιβεβαιώθηκε καὶ μὲ τὴν μετέπειτα ταχυτάτη ἀνάπτυξι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἡ ὁποία ἀπέβη, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Σωτῆρος μας,

πραγματικὴ ὄασις καὶ κολυμβήθρα πνευματικῆς ἀναβαπτίσεως ἀναριθμῆτων ψυχῶν.

2. Περιγραφή

Η Ἱερὰ Μονὴ μας περιλαμβάνει δύο τμήματα: τὴν κυρίως Μονὴ καὶ τὸν προσκυνηματικὸ χῶρο.

♦ Στὴν κυρίως Μονή, στὴν ὁποία δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχονται γυναῖκες, εἶναι «ἄβατος ταῖς γυναιξίν», εὐρίσκονται τὰ ἑξῆς:

- τὸ παλαιὸ ἀρχικὸ Ἐκκλησάκι τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, μέσα στὸ ὁποῖο διαφυλάσσεται καὶ ἡ ἐφέστια σεπτὴ Εἰκόνα τῶν Ἁγίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς,

- τὸ Ἐπισκοπεῖο, τὰ Κελλιὰ τῶν Μοναχῶν, ἡ Τράπεζα, ἡ Βιβλιοθήκη, ἡ Γραμματεία, τὸ Φαρμακεῖο-Ἱατρεῖο, τὸ Οἰκονομεῖο, τὸ Γραφεῖο Ἱεραποστολῆς, οἱ Ἀποθῆκες,

Ἱερὰ Πανήγυρις 1994. ΒΔ ἀποψις.

Διακρίνονται σαφῶς τὰ δύο τμήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἡ κυρίως Μονή, ἀριστερά. Ὁ προσκυνηματικὸς χῶρος, δεξιά.

- τὰ διάφορα Ἐργαστήρια: Ἀγιογραφεῖο, Ἱεροραφεῖο, Τυπογραφεῖο, Ζυμωτήριο, Ξυλουργεῖο, Μηχανουργεῖο, Θυμιάματος κ.ἄ.

- ◆ Στὸν προσκυνηματικὸ χῶρο, στὸν ὁποῖο ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχωνται ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εὐρίσκονται τὰ ἐξῆς:

- ὁ νέος μεγάλος Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει καὶ πέντε παρεκκλήσια (Ἁγίου Χριστοφόρου, Ὁσίου Ἰωάννου Καλυβίτου, Ὁσίας Ξένης τῆς Ρωσίδος, Ἁγίων Ἰωάννου Σαγγάης καὶ Γλυκερίου Ρουμανίας, Ἁγίων Καικιλίας τῆς Ρωμαίας - Θωμαΐδος ἐκ Λέσβου - Ἐλένης ἐκ Σινώπης),

- ἐπίσης, τὰ ἐξῆς τρία Παρεκκλήσια: τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Ὁσίας Μυρτιδιωτίσσης τῆς Ἀσκητρίας,

- ὡς καὶ τὸ Ἀρχονταρῖκι, ἡ Ἐκθεσις Ἐργοχείρων καὶ ἡ μεγάλη Αἴθουσα Ὑποδοχῆς.

Σεπτέμβριος 2004.

Βορεία ἀποψις.

Τὸ Παρεκκλήσιο τῆς Ἀναστάσεως.

◆ Τὴν Ἱερὰ Μονὴ μας κοσμοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀκτὼ Παρεκκλήσια τοῦ προσκυνηματικοῦ χώρου, ἀκόμη δέκα τρία στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μονῆς, τὰ ἐξῆς: Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου (δύο), Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, Ἀγίου Δημητρίου, Ἀγίων Βονιφατίου καὶ Ἀγλαΐδος, Ὁσίου Γερασίμου Κεφαλληνίας, Ὁσίου Σεραφεῖμ Σάρωφ, Ἀγίου Ἰωσήφ Καπαδόκου, Ἀγίου Νεκταρίου Αἰγίνης, Ἀγίου Λαυρεντίου Σαλαμῖνος καὶ Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Μεγάλου.

◆ Πολλὰ Ἱερὰ Λείψανα Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ὁσίων, Δικαίων, Ἀναργύρων, Νεομαρτύρων, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, πλουτίζουν τὸ πνευματικὸ θησαυροφυλάκιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

• Μεταξὺ αὐτῶν διαλάμπουν ἰδιαιτέρως τμήματα Ἱερῶν Λειψάνων τῶν Ἀγίων Προστατῶν τῆς Ἀδελφότητός μας Κυπριανοῦ καὶ

Τὰ Ἱερὰ Λείψανα
τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Ἰουστίνης, τὰ ὁποῖα ἐκτίθενται γιὰ προσκύνησι ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν Πανήγυρι τῆς Μονῆς (2α Ὀκτωβρίου).

◆ Ἡ ἀρκετὰ μεγάλη Βιβλιοθήκη μας περιλαμβάνει πολλὰ βιβλία ἐκδόσεως κυρίως τοῦ προηγουμένου αἰῶνος. Ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς τῆς Βιβλιοθήκης μας εἶναι ἡ πλήρης σειρά, 161 τόμοι, τῆς Ἑλληνικῆς Πατρολογίας τοῦ Μιγνίου (Migne).

◆ Στὸ Ἁγιογραφεῖο μας ζωγραφίζονται Ἱερές Εἰκόνες, φορητὲς καὶ τοιχογραφίες, ὑψηλῆς τέχνης, συμφώνως πάντοτε πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Λειτουργικὴ μας Παράδοσι.

◆ Τὸ Ἐργαστήριο Θυμιάματος παράγει ὠραιότατο μοσχοθυμίαμα σὲ πολλὲς ποικιλίες,

τόσο γιὰ τὶς λατρευτικὲς μας ἀνάγκες, ὅσο καὶ γιὰ διάθεσι στὴν Ἑκθεσί μας.

Μέρος τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας (1994).

3. Δραστηριότητες

Οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, οἱ ὁποῖοι σήμερα (2006) εἶναι σαράντα (40), παραλλήλως πρὸς τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν προσωπικὴ τους ἐν Χριστῷ τελείωσι καὶ σωτηρία, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, προσφέρουν στοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς μίαν ζωντανὴ μαρτυρία χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ διακονίας, μέσῳ τῶν λειτουργικῶν καὶ λατρευτικῶν Συνάξεων, τοῦ θείου Κηρύγματος, τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, τῶν Ἐξορκισμῶν καὶ τῆς πολυειδοῦς φιλανθρωπίας.

◆ Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀκολουθεῖ τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο (ἀπὸ τοῦ 1969), ἀνήκει στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν Ἐνισταμένων, εἶναι ἕδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς καὶ ἔχει καταστή, μὲ τὴν Χάρι τοῦ

Κυρίου μας, κέντρο εὐρείας ἱεραποστολικῆς δραστηριότητος καὶ Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας στὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικὸ.

◆ Ἔχει ιδρύσει τὴν Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων στὶς Ἀφίδνες (πρῶην Κιούρκα), τὴν ὁποία ἐξυπηρετεῖ πνευματικῶς καὶ λειτουργικῶς μαζὶ μὲ ἄλλα Μοναστήρια τῆς Ἀττικῆς· στὴν Μονὴ αὐτὴ ἀνήκει ἓνα γυναικεῖο Μοναστηράκι, πρὸς τιμὴν τῆς Ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, στὴν Σουηδία.

◆ Ἐπίσης, ἡ Ἱερὰ Μονὴ μας ἔχει δημιουργήσει διάφορα Μετόχια (παραρτήματα) ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, κυριώτερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἐξῆς: τοῦ Τιμίου Προδρόμου (στὴν περιοχή Ὁξυλίθου Εὐβοίας), τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου (στὴν Χρυσοβίτσα Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας), τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (στὰ Ρόγγια Χρυσοβίτσας), τῶν Ἁγίων Πάντων (στὸ Ἀγρίνιο),

*Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων,
Ἀφίδναι (Κιούρκα) Ἀττικῆς.*

τῶν Ἁγίων Συμεῶν καὶ Ἰωάννου (στὴν Ἀνάβρα Λοκρίδος), τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (στὴν Τήνο), τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου (στὸν Διόνυσο Ἀττικῆς), τῆς Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς (στὴν Καλαμπάκα), τῆς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος (στὴν Νεοκαισάρεια Πιερίας), τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους (στὴν Δροσιὰ Ἀττικῆς), τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας (στὶς Ἀχαρνὲς Ἀττικῆς) κ. ἄ.

◆ Δύο ἀκόμη Ἱερὰ Μετόχιά μας εὐρίσκονται στὸ ἐξωτερικό: εἶναι ἡ Ἱερὰ Μονὴ

*Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ,
Ἐντα Καλιφορνίας τῶν ΗΓΑ.*

τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ στὴν Ἔтна Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., ὅπου ἐδρεύει ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἔтна κ. Χρυσόστομος, καὶ ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντινουπόλεως στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας.

◆ Στὸν Ὁρωπὸ Ἀττικῆς ἔχουμε ἀνεγείρει περικαλλῆ Ἐνοριακὸ Ἱερὸ Ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Ὁσίας Ξένης Ρωσίδος τῆς διὰ Χριστὸν σαλῆς, στὸ κάτω μέρος τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μερκουρίου.

◆ Στὴν Κέρκυρα ἔχουμε ἓναν ἄλλο Μετοχιακὸ Ἱερὸ Ναό, μὲ σημαντικὴ μάλιστα ἱστορικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀξία, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἰσαύρου τοῦ Διακόνου (17 Ἰουνίου).

◆ Στὰ Κύμια τῆς Θεσσαλονίκης ὁ ἱστορικὸς Ἐνοριακὸς Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων εἶναι ἐπίσης Μετόχι μας, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Ἐνοριακὸς Ναὸς τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Ἀνθούπολι Πατρῶν.

◆ Ἀκόμη ἓνα Μετοχάκι, ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ἐλεήμονα, εὐρίσκεται στὴν Θεσσαλονίκη (Καμενιάτου II καὶ Περσεφόνης)· ἓνα ἄλλο, ἀφιερωμένο στὸν Ὅσιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη, εὐρίσκεται στὸ Ροῦφ Ἀθηνῶν (Ἐλασιδῶν 28)· ἓνα τρίτο, πρὸς τιμὴν τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, εὐρίσκεται στὰ Ἄνω Λιόσια (Βενέζη 4)· καὶ ἓνα τέταρτο, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, στὰ Σελήνια Σαλαμίνας.

◆ Ἐνα ἔργο ἰδιαιτέρας ποιμαντικῆς σημασίας εἶναι τὸ Πνευματικὸ μας Κέντρο «Ὁ

*Τὸ Πνευματικὸ Κέντρο
«Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου»,
Κολωνὸς Ἀθηνῶν.*

Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», μὲ Ἐνοριακὸ Ἱερὸ Ναὸ καὶ αἶθουσα ὀμιλιῶν (4 ὄροφοι), στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν (Πατρῶν 12).

♦ Ἡ Ἱερὰ Μονὴ μας συντηρεῖ τὸν «Οἶκο τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος» στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς σὲ ιδιόκτητο οἰκόπεδο.

Οἶκος Ἀγίου Ἰωσήφ Μνήστορος,
Φυλὴ Ἀττικῆς.

◆ Μία ἀξιοπρόσεκτη προσφορὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας εἶναι οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ διαφορὲς τηλεοπτικο-ακουστικὲς παραγωγές: βιβλία, περιοδικά, εἰκόνες, ἀντιμῆνια, ψηφιακοὶ δίσκοι (CD's), ψηφιακοὶ βιντεοδίσκοι (DVD), τηλεοπτικὲς καὶ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές.

◆ Τέλος, στὴν Ἀδελφότητά μας ἔχει ἀνατεθῆ (ἀπὸ τοῦ 2003), ἡ εὐθύνη τῆς Ἱστοσελίδος στὸ Διαδίκτυο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, στὴν ὁποία δημοσιεύονται πολὺ ἐνδιαφέροντα κείμενα μιᾶς εὐρυτάτης θεματολογικῆς κλίμακος, σὲ διάφορες γλῶσσες (www.synodinresistance.org).

4. Τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο

ΑΝΑΦΕΡΑΜΕ προηγουμένως (σελ. 84), ὅτι ἡ Ἱερὰ Μονή μας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1969 ἀκολουθεῖ τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο καὶ ἀνήκει στὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων.

Μία σύντομος ἀναφορὰ στὸ ζήτημα τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου θεωρεῖται ἀναγκαία ἐδῶ, ὥστε νὰ κατανοηθῆ ἡ στάσις τῆς Ἀδελφότητός μας.

* * *

Η ΑΓΙΑ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας χρησιμοποιοῦσε ἀνέκαθεν τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο, δηλαδή τὸ Ἡμερολόγιο τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας, συμφώνως δὲ πρὸς αὐτὸ ἐρρῦθμισε τὸ *Πασχάλιο* καὶ τὸ *Ἐορτολόγιό* Της, δηλαδή πότε θὰ ἐορτάζουμε τὶς κινητὲς καὶ ἀκίνητες Ἐορτὲς ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους.

Ἔτσι, τὸ Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο συμπλέχθηκε μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, «*συνυφάνθη καὶ ἡγιάσθη*»¹ ἔνεκα τούτου, σήμερα δὲν τὸ ἀποκαλοῦμε Ἰουλιανὸ ἢ Παλαιό, ἀλλὰ *Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* ἢ καὶ *Πάτριον Ἡμερολόγιο*, ἐπειδὴ εἶναι «*Πατροπαράδοτον καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνέκαθεν κεκυρωμένον*».

Κάθε ἀλλαγὴ στὴν ἀρχαιοπαράδοτη *Ἡμερολογιακὴ Τάξι* τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπιφέρει

Ἐραποστολὴ στὸ Κονγκὸ (πρῶην Ζαῖρ).

1. Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου, *Ἡμερολογιακὰ*, σελ. 19-20, Ἀθῆναι 1925.

ἀναποφεύκτως σύγχυσι, ταραχὴ καὶ ἀνατροπὴ ὄσων ἐθέσπισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας μὲ βάσι τὸ *Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο*, γι' αὐτὸ καὶ ὅποτε στὸ παρελθὸν ἐπεχειρεῖτο νὰ γίνῃ κάποια σχετικὴ ἀλλαγὴ, ἀπερρίπτετο.

Ὅταν μάλιστα κατὰ τὸν ΙϚ' (16ον) αἰῶνα, οἱ αἵρετικοὶ Παπικοὶ προσεπάθησαν νὰ πείσουν τοὺς Ὀρθοδόξους νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ ἰδικό τους *Νέο ἢ Γρηγοριανὸ ἢ Παπικὸ Ἡμερολόγιο*, οἱ Ἁγιώτατοι Προκαθήμενοι τῶν Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων ἀπέκρουσαν καὶ κατεδίκασαν συνοδικῶς τὸ *Δυτικὸ Ἡμερολόγιο* τρεῖς φορές: 1583, 1587 καὶ 1593².

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ὁ Κύριός μας ἔδειξε καὶ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαίωσαν τὸ δίκαιο καὶ θεάρεστο τῆς ἐμμονῆς τῶν Ὀρθοδόξων στὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο*.

Λέγει σχετικὰ ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης:

«Ὅτι περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν τάξιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῦ

2. Βλ. Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, *Τὰ μετὰ τὴν Ἀλωσιν*, σελ. 111, 113 καὶ 114, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1870· Ἱεροῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, *Δωδεκάβιβλος*, Βιβλίον ΙΑ', Κεφάλαιον Η', τ. Ϛ', σελ. 57, ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1983· Μελετιίου Ἀθηνῶν, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, τ. Γ', σελ. 402 καὶ 408, ἐν Βιέννῃ 1784· Κ. Ν. Σάθα, *Βιογραφικὸν Σχεδιάσμα περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β'*, σελ. 91-92, Ἀθήνησι 1872.

Ἱεραποστολὴ στὴν Ἔτνα Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α.

*Καλανταρίου (Ἡμερολογίου) τοῦ
ἐδικοῦ μας, παρὰ εἰς τὴν ἀκρί-
βειαν τοῦ Πασχαλίου καὶ Καλαν-
ταρίου τῶν Λατίνων, φανερὸν
εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα ὅπου ἔδειξε,
καὶ δεικνύει ἕως τῶρα δι' αὐτό»³.*

* * *

ΣΤΟΥΣ ἀνωτέρω σοβαροὺς λόγους, οἱ ὅποιοι ἐπιβάλλουν τὴν ἐμμονή μας στὸ *Πάτριο Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* ἔχει προστεθῆ ἓνας ἀκόμη σοβαρώτερος.

Στὶς ἀρχές τοῦ Κ' (20οῦ) αἰῶνος, ἐμφανίσθηκε ἡ λεγομένη *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἡ

3. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, *Ἱερὸν Πηδάλιον*, σελ. 9, ὑπόσημ., ὅπου παρατίθενται τρία σχετικὰ θαύματα.

ὅποια ἀπέβλεπε στὴν προσέγγισι καὶ προσεχῆ ἔνωσι ὄλων τῶν Χριστιανῶν τῆς Οἰκουμένης, χωρὶς ὅμως ὀρθόδοξες βάσεις, ἐφ' ὅσον θεωροῦσε ὅλους τοὺς αἰρετικούς ὡς δῆθεν μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὶς ἑτερόδοξες Κοινότητες ὡς δῆθεν Ἐκκλησίες Χριστοῦ.

Ἔτσι, μία νέα κακοδοξία, ἡ αἵρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἄρχισε νὰ διαδίδεται καὶ τὸ μεγάλο δυστύχημα εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ αἵρεσις διεκηρύχθη γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισήμως στὰ ὄρια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1920⁴.

Ὡς πρῶτο πρακτικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν σκοπῶν τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* ἦταν ἡ ἀποδοχὴ ἐνὸς «*ἐνιαίου ἡμερολογίου*», ὥστε νὰ ἐορτάζουν ὅλοι μαζί, Ὁρθόδοξοι καὶ αἰρετικοί, τὶς μεγάλες Ἑορτὲς καὶ ἔτσι νὰ μειώνεται τὸ αἶσθημα τῆς διαιρέσεως⁴.

Κατὰ τὸ ἔτος 1924 πραγματοποιήθηκε τὸ πρῶτο σχέδιο τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ ἐπεβλήθη βιαίως ἡ ἀλλαγὴ τοῦ *Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*, ἡ ὅποια διέσπασε τὴν ἐορτολογικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τραγικὲς ὄντως συνέπειες.

Ἐν συνεχείᾳ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, μὲ πρωτοπόρους δυστυχῶς τοὺς πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, διὰ μέσου τῶν δια-

4. Βλ. Μ.Π. Γεωργίου Τσέτση, *Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη – Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα*, σελ. 59-63, «*Ἡ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος 1920*», ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1989.

• Μὲ τὴν ἀντορθόδοξη αὐτὴ «*Ἐγκύκλιος*» προτείνοντο συνολικῶς ἑνδεκα τρόποι προσεγγίσεως.

φόρων *Οἰκουμενιστικῶν Συνεδρίων* καὶ κατόπιν μὲ τὴν συμμετοχὴ τους ἰδίως στὸ λεγόμενο *Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν* (1948 καὶ ἐξῆς), προχώρησαν σὲ στενότερη σχέσι καὶ κοινωνία μὲ τοὺς ποικιλωνύμους αἰρετικούς, μέχρι τοῦ σημείου νὰ συνεργάζονται σήμερα σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, νὰ συμπροσεύχωνται, συλλειτουργοῦνται, συνυπογράφουν αἰρετικὰ κείμενα καὶ νὰ διακηρύσσουν ἀπόψεις κακόδοξες⁵.

Μάλιστα, οἱ *Οἰκουμενισταὶ* προχώρησαν τόσο πολὺ στὸ τολμηρὸ ἄνοιγμά τους αὐτό, ὥστε ἦλθαν ἐπίσης σὲ σχέσεις συνεργασίας καὶ συμπροσευχῆς ἀκόμη καὶ μὲ ἄλλοθρήσκους, μὲ ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ σὲ πρῶτο στάδιο χάθηκε ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ Ὁρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως (*Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμός*), τώρα νὰ κινδυνεύη σὲ δεύτερο στάδιο νὰ χαθῆ καὶ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ Χριστιανῶν καὶ ἄλλοθρήσκων (*Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμός*)⁶.

Μία δήλωσις τοῦ πατριάρχου τῶν *Οἰκουμενιστῶν* Ἀθηναγόρου († 1972) εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς φοβερᾶς καταπτώσεως:

*«Ἀπατώμεθα καὶ ἁμαρτάνομεν,
ἐὰν νομίζωμεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος*

5. Βλ. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, *Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, Ἀθήνα 1997.

6. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, *«Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησις*, Ἀθήνα 1997· Ἱερομον. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, *Ἡ Συμβολὴ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ διαθρησκειακὸ ἄνοιγμα*, Ἀθήνα 1999.

πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι ὅλα τὰ [ἄλλα] δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν μουσουλμανισμόν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν θεόν των καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον»⁷!

* * *

ΟΡΘΩΣ λοιπὸν καὶ δικαίως οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι ἐμμένουν ἀπὸ τοῦ 1924 στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον ὁ μὲν Οἰκουμενισμὸς εἶναι μία ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις, τὸ δὲ Νέο Ἡμερολόγιο εἶναι μία κατάκριτος καινοτομία.

Οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου καλοῦνται καὶ Ἐνιστάμενοι, διότι μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ ἐνίστανται θεαρέστως, δηλαδὴ ἀγωνίζονται κατὰ τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς καινοτομίας, στὴν προοπτικὴ τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, «πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν», ὅπως ἔλεγε ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος⁸.

7. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 24/Δεκέμβριος 1968.

8. Mansi τ. 12, στλ. 1118E.